

Dr David Emanuel, Sesja 5, Księga Wyjścia, Psalm 135

© 2024 David Emanuel i Ted Hildebrandt

To jest dr David Emanuel w swoim nauczaniu na temat Psalmów Exodusu. To jest sesja numer pięć, Psalm 135, Supremacja Pana.

Dobra. Dochodzimy teraz do ostatniego psalmu, któremu będziemy się przyglądać. Rozpoczęliśmy tę podróż patrząc na Psalm 136. Zatoczyliśmy teraz koło i dotarliśmy do ostatniego, Psalmu 135, który nazwałem lub nazwałem Najwyższością Pana.

Mamy więc nuty, które powinny dać ci wskazówkę, w zasadzie hymn pochwalny, który Gunkel definiuje jako hymn pochwalny. Jeśli więc pomyślimy teraz o wszystkich gatunkach, różnych gatunkach, które widzieliśmy, zobaczymy Psalm 136, który jest rodzajem hymnu uwielbienia. Ale potem widzieliśmy Psalm 78, który przypomina trochę lament, a raczej psalm mądrości.

W Psalmie 105 widzieliśmy kolejny hymn uwielbienia, który jest bardzo wyjątkowy i inny. Widzieliśmy lament, wyraźny lament w Psalmie 106. Zatem żaden z Psalmów Exodusu, nie możemy powiedzieć, że wszystkie Psalmu Exodusu są jednym konkretnym gatunkiem, ale przecinają gatunki i to jest w porządku.

To w porządku. Materiału Exodusu nie jest zbyt wiele i w tym konkretnym psalmie jest on skrócony. Jednak sposób, w jaki psalmista go używa, jest wyjątkowy.

To indywidualne i nieco inne od tego, co widzieliśmy wcześniej. Głównym zastosowaniem Wyjścia w tym konkretnym psalmie jest sposób wykazania wszechmocy Boga. W szczególności dostrzeżesz niemoc innych bożków.

Mamy więc bezpośrednie porównanie. Za chwilę zobaczymy, jak to działa, ale istnieje bezpośrednie porównanie pomiędzy mocą Boga i tym, co może On zrobić, a niemocą innych bożków. Kolejną cechą wyróżniającą ten psalm jest to, że jest w dużym stopniu zależny od literatury biblijnej.

Myślę, że nie ma w tym tekście ani jednego wersetu, który nie byłby powiązany z innym miejscem w literaturze biblijnej. To jest coś, co zobaczycie, a czego jeszcze nie widzieliśmy. Już choćby z tego powodu wiele wskazuje na to, że psalm ten jest stosunkowo późny.

Również jako hymn pochwalny, jak Psalm 105, przekonasz się, że jest to temat stosunkowo pozytywny, a wszystko, co negatywne, co robi Izrael, zostało w zasadzie pominięte. Przyglądając się strukturze, zaczynamy od wstępu, w którym zwykle znajduje się hymn uwielbienia, w którym pieśń zaprasza ludzi do wielbienia Boga i do

zjednoczenia się jako wspólnota. Następnie mamy opis wszechmocy Boga w stworzeniu i w Księdze Wyjścia.

Widzieliśmy już, że te dwa tematy były ze sobą powiązane. Kiedy znajdziemy Exodus, często znajdziemy stworzenie. Odkryliśmy, że w niektórych opisach opis Boga karzącego morze jest obrazem, który odnajdujemy w narracji o stworzeniu.

W Psalmie 105 jest to przypadek, w którym nie ma żadnego dowodu stworzenia w tym konkretnym psalmie. Ale jeśli cofniemy się o krok do Psalmu 104, przekonamy się, że 104 jest w rzeczywistości psalmem o stworzeniu. Prowadzi to więc aż do materiału Exodus.

Skoro już jestem przy tym temacie, warto rzucić okiem na trzy psalmy, o których właśnie rozmawialiśmy. Będąc tak, jak jestem tu teraz, Psalm 104, 105 i 106. Jeśli spojrzysz na nie razem, zobaczysz, że 100 obejmuje stworzenie.

Potem idziemy, jak widzieliśmy od Abrahama aż do wejścia do ziemi obiecanej. Tutaj przechodzimy od przeprawy przez trzy morza aż do wygnania. Kiedy więc spojrzycie na te psalmy razem, otrzymacie w pewnym sensie podsumowanie historii od stworzenia aż do wygnania.

Więc to było tuż obok. Wszechmoc Boga w stworzeniu i w Wyjściu. Następnie mamy małą przerwę na pochwałę, dwa wersety, które tak naprawdę nie mówią o żadnym wydarzeniu historycznym, ale przypominają wprowadzającą pochwałę.

Następnie masz opis bezsilności bożków narodu, srebra i złota, oraz kształtów, które one kształtują, oraz tego, jak w zasadzie te rzeczy są bezużyteczne. Na koniec w wersety od 19 do 21 znajduje się wezwanie do uwielbienia. Struktura: dzielimy psalm w ten szczególny sposób.

Zobaczysz, że istnieje pewien stopień zgodności pomiędzy początkowym wprowadzeniem a wezwaniem do pochwały. Obydwoje mają taką koncepcję pochwały. Oba używają tego wyrażenia: Alleluja.

Ważniejsze jest zatem porównanie wszechmocy Boga, która łączy się bezpośrednio z niemocą bożków narodu. To porównanie jest więc wymuszone i w środku mamy przerwę na pochwałę. Za chwilę o tym porozmawiamy.

Mamy więc wstęp do pochwał. Mamy chwałę Pana. To kolejny z tych irytujących zwierząt.

Dołącza się także do tego. Mamy hebrajskie wyrażenie Alleluja, które dosłownie oznacza chwała Panu. Ale w tłumaczeniach zobaczysz warianty.

Niektórzy faktycznie piszą słowo Alleluja jako jedno słowo. Inni próbują to podzielić, tak jak to zrobiłem tutaj, aby pokazać, że w tym zdaniu, które moim zdaniem jest bardzo ważnym i mocnym wyrażeniem, mamy dwa połączone ze sobą słowa w języku hebrajskim, co w rzeczywistości może wyglądać jak Alleluja. Zatem mamy tutaj Hallel, to słowo, które jest nakazem, które jest jak nakaz mówiący wam, abyście chwalili lub chlubili się Jah, chlubili się Panem.

Więc to nie jest tylko słowo, które mówisz. Jest to bowiem słowo, które powinno zachęcać ludzi do wielbienia Pana. W różnych miejscach jest to różnie tłumaczone.

Chwalcie Pana, śpiewajcie Mu chwałę. Pan wybrał Jakuba dla siebie, Izraela na swoją własność. Jest tu bardzo ważne słowo, segula .

Są am segula , narodem będącym własnością szczególną. Jeśli przejdiesz do Księgi Kaznodziei, użyje tego słowa, które mówi o szczególnym skarbie, który będziesz miał i który będziesz przechowywał, a który jest twoją osobistą własnością. Na tym właśnie polega idea seguli .

Zatem nie jest to żadne posiadanie, ale bardzo szczególne posiadanie. Odnosi się do tego fragmentu Księgi Wyjścia. Ma to na celu pokazanie wam, że powiązania z motywem Exodusu niekoniecznie dotyczą tych nadprzyrodzonych czynów.

Ale tutaj mamy połączenie, połączenie przymierza, gdzie Bóg mówi: jeśli będziecie posłuszni mojemu głosowi i będziecie przestrzegać mojego przymierza, wtedy będziecie moją własnością. Wtedy będziesz segula Shali , moja segula , która jest moją szczególną własnością spośród narodów. Być może zatem posiadanie tłumaczenia na własną rękę stanowi pewną krzywdę wobec siły i wagi tego konkretnego słowa.

Ale tak właśnie czuję. Po raz kolejny masz Elohim. Kiedy już to masz, zaczęliśmy od tego Boga lub bogów.

Że Pan Adonai jest wielki i że nasz Pan Adonai jest ponad wszystkimi bogami, ponad wszystkimi Elohimami. To znowu to słowo, które nie odnosi się do Boga Izraela, ale do innych bogów lub bożków narodów. Czytając wprowadzenie do psalmu, powinniśmy zachować trzeźwy umysł.

Poprzednio, gdy czytaliśmy wprowadzenie do niektórych psalmów, czytaliśmy wstęp do Psalmu 105. Czytaliśmy także wprowadzenie do Psalmu 78. W obu tych psalmach, aby wprowadzić psalm, użyliśmy słowa niflahot .

Wspomniałem o tym lub gedolot , który był tym cudownym językiem. Nawet we wstępie jest to wskazówka dotycząca tego, co nastąpi w psalmie. Będziemy omawiać gedolot , czyli czym właściwie jest niflahot Adonai w psalmie.

Oto odpowiedź. W tym przypadku mamy do czynienia z Bogiem, który jest wielkim Bogiem i że nasz Pan jest ponad wszystkimi bogami. Tutaj również mamy podobne wskazanie i podobny klucz.

Psalmista mówi: Hej , właśnie o tym będę mówił. To jest główny temat tego, co mówię. Nasz Bóg jest większy niż wszyscy inni bogowie.

Jeśli nie wiesz jak, czytaj dalej, a się dowiesz. Mam zamiar ci to wyjaśnić. Zatem podstawowy temat został ustalony we wstępie do psalmu.

Nie tylko tutaj, zdarza się to dość często. Będą wskazówki, będą odpowiedzi, będą aluzje do tego, co się wydarzy. Zatem teraz dochodzimy do tej części Bożej wszechmocy, wielkości Boga.

Po raz pierwszy widzimy przykłady wszechmocy w stworzeniu. Kiedy myślimy o stworzeniu, często w naszych umysłach, w umyśle współczesnego człowieka, stworzenie jest wydarzeniem, które ma miejsce w ciągu sześciu dni, sześciu okresów czasu. Nie do mnie należy wnikanie w teologię całej sytuacji, ale ze względu na Biblię jest napisane, że stanie się to za sześć dni.

Ale ludzie uważają, że stworzenie miało miejsce w tym okresie. Bóg zstąpił, stworzył świat, stworzył ludzkość, a potem cofnął się o krok i cofnął. Wspomniałem o tym wcześniej.

Niektórzy mogliby wtedy twierdzić, że odnalazł matkę naturę, która poszła i zarządzała za niego wszystkimi sprawami, podczas gdy on odpoczywa w wiecznym spoczynku. Ta koncepcja stworzenia nie jest biblijną koncepcją stworzenia. Biblijna koncepcja stworzenia głosi, że Bóg stwarza świat i nadal sprawia, że wszystko się zmienia.

Kontynuuje zsyłanie deszczu. Kontynuuje wysyłanie słońca. Kontynuuje uprawę roślin, drzew i roślin.

Nadal jest aktywny i zaangażowany w świat. W ogóle nie cofnął się o krok. Kiedy więc patrzemy na Boga, który powoduje, że opary unoszą się z krańców ziemi, jest to akt stworzenia.

On utrzymuje świat w ruchu. Nieustannie pozostaje zaangażowany w kierowanie i zarządzanie tym światem i tą planetą. Mamy więc wszechmoc w stworzeniu, po której następuje wszechmoc w Księdze Wyjścia, w trochę odwrotnej kolejności, a tutaj trochę w odwrotnym porządku.

Pierwszą rzeczą, o której wspomina, jest uderzenie pierworodnych w Egipcie, zarówno ludzi, jak i zwierząt. Następnie jest napisane, że wysyłał znaki i cuda pomiędzy was. Cóż, on najpierw czynił znaki i cuda, jeśli tak wolisz.

Zesłał inne plagi, a potem pierworodnego, ale pierworodny jest wspomniany jako pierwszy. Mamy także wzmiankę o faraonie i jego sługach, która przypomina to, co zrobiliśmy najpierw w Psalmie 136. Związek między tymi dwoma Psalmami jest dość szczególny i omówię to nieco później.

A zatem, jak ponownie napisano, w skrócie, poraził wiele narodów i zabił potężnych królów. Na przykład ponownie skupiliśmy się na regionie Transjordanii, gdzie mówi on o Sichonie, królu Amorytów, i Ogu, królu Baszanu. Zatem powinno być już poczucie déjà vu, ponieważ słyszeliśmy to w Psalmie 136.

W rezultacie tego wszystkiego, ponieważ jest właścicielem stworzenia i kieruje stworzeniem, jest w stanie i ma kwalifikacje do rozdzielania ziemi jako dziedzictwa swojemu ludowi, Izraelowi. On właśnie to robi. Jednak po raz kolejny widać tu wyraźniej, tarasowy wzór, który dał ich ziemię jako dziedzictwo.

Zatem mamy tu powtórzone dziedzictwo, dziedzictwo Izraela, jego ludu. Powtórzę raz jeszcze, że te słowa bez wątplenia będą kojarzyć się z poprzednim Psalmem. Patrząc na tę część Psalmu, pod wieloma względami musimy ją rozumieć jako boskie CV.

Psalmista przedstawia obraz Boga Izraela. Kim jest ten Bóg? Co on robi? Oto jego życiorys. On rządzi światem.

Bije królów ze względu na swój lud i rozdziela ziemię ze względu na swój lud. To właśnie czyni nasz Bóg. Oto, kim on jest w taki sam sposób, w jaki mielibyśmy życiorys opisujący, czego zrobiliśmy w życiu i kim jesteśmy.

Mamy więc boski życiorys przedstawiony w tym konkretnym momencie. Następnie przechodzimy do przerwy uwielbienia, która mówi: Twoje imię, Panie, jest wieczne. Pamięć o Tobie, Panie, przez wszystkie pokolenia, bo Pan będzie sądził swój lud i zlituje się nad swoimi sługami.

Jest to w dużej mierze, jak wspominałem wcześniej, zawias literacki. Występuje w środku Psalmu. Mieliśmy wprowadzenie.

Mieliśmy Boże CV. Zawieszamy się teraz, zanim pójdziemy i przyjrzymy się życiorysom bogów, bożków narodów. W tym przypadku mamy słowo sędziego, gdyż Pan będzie sądził swój lud.

Wyrażenie sędzia ma różne konotacje. To idea podziału tego, co jest dobre dla dobrych ludzi, i tego, co jest karą dla złych ludzi. Tak więc, kiedy Pan będzie sądził swój lud, może tylko sądzić, jest to tylko pozytywne działanie, jeśli jest sprawiedliwe.

Można by założyć, że Psalmista zakłada, że jego lud jest sprawiedliwy, ponieważ jeśli Pan będzie sądził swój lud, to nie tyle będzie go osądzał, co go usprawiedliwia. Jesteście prawi i dlatego dam wam wszystkie te pozytywne rzeczy. Dlatego jest to coś, co należy powitać z radością.

Ale jeśli chcesz osądzić swoich wrogów, wiesz, że postępują źle i dlatego zostanie im dana kara. Pojęcie imienia, twojego imienia powraca i nawiązuje do wersetu pierwszego. Mówi, że imię Twoje, Panie, jest wieczne.

Idea imienia hebrajskiego w tym kontekście jest ideą czyjejś reputacji. Chodzi o jego reputację, o to, co robisz, a nie tylko myślisz w kategoriach boskiego imienia. To wszystko, co się temu przypisuje, moc, która za tym stoi, autorytet, wszechmoc, która również za tym stoi.

A teraz przejdźmy do życiorysu bożków, bożków narodów. Tutaj, poprzez tę strukturę, jak pokazałem wam wcześniej, porównanie odbywa się bezpośrednio z Panem i tym, co Pan może zrobić. Bożki narodów zasadniczo mają cechy, ale nie mają żadnej funkcji.

Mają cechy, ale nie mają żadnej funkcji. Jest to bezpośrednio porównanie, ponieważ jeśli znacie Boga Izraela, nie ma on żadnych cech, ale jest całkowicie funkcjonalny. Robi różne rzeczy, ale nikt nie wie, jak wygląda.

Nikt nie ma jego wyobrażenia, co jest całkowitym przeciwieństwem tego, co dzieje się z innymi idolami. Wykonane są ze srebra i złota, co jest tutaj ciekawym dodatkiem. Widzieliśmy jednego z Egiptem w Psalmie 105, ale tutaj mamy jednego z ustami.

Usta mają, ale nie mówią. Mają oczy, ale nie widzą. Mają uszy, ale nie słyszą i w ich ustach nie ma żadnego tchnienia.

Zatem to, co tu mamy, mieści się pomiędzy dwoma słowami „usta”, to opis bogów narodów w odniesieniu do ich rysów twarzy. Jest to więc po prostu sposób na zamknięcie grupy lub określonej serii cech poprzez tak zwane włączenie. Można stąd wywnioskować, że celem tego psalmu w rzeczywistości jest zniechęcenie do bałwochwalstwa.

To znaczy, że recytując ten psalm, mówisz, że nasz Bóg jest wielki, ale po co więc oddawać cześć bożkom? Nic nie robią. Jest to więc dość negatywne i pogardliwe

podejście do bogów innych narodów. Ma więc odwieść ludzi od zwracania się do innych idoli.

Ostatnia część, którą tu mamy, to napomnienie grupowe, w którym różne grupy w świątyni. Zakłada się, że były tam różne grupy i różne chóry. Byłoby tak, gdyby recytowano je w świątyni, a oni zostaliby zachęcani do błogosławienia Boga. Zatem macie dom Aarona, dom Lewiego, tych, którzy boją się Pana, w zasadzie bogobojnych.

Ci, którzy boją się Pana, to prawdopodobnie lepsze określenie. Wtedy otrzymacie to ogólne błogosławieństwo. Mamy więc pewnego rodzaju otoczenie świątynne z różnymi grupami w świątyni.

Mamy chwałę Pana, o której tu mowa. Jest to kolejna inkluzja, w której psalm zaczyna się w zasadzie i kończy słowami: Alleluja. To zawiera w sobie wszystko, co jest w psalmie.

Jest to pieśń pochwalna, której początek i koniec śpiewane są w ten sam sposób. Tym, co jest bardzo szczególne w tym psalmie, jak wspomniano wcześniej, jest to, że jest on w dużym stopniu zależny od innych tekstów biblijnych, nie tylko w tym sensie, że nawiązuje do innego materiału. To coś o wiele poważniejszego.

W pewnym sensie, jeśli pozwolisz, że będę tak prostacki, aby nazwać to w ten sposób, jest to rodzaj psalmu Frankensteina, ponieważ jest to psalm złożony niemal z części zamiennych wielu innych psalmów. Mimo to psalmista wciąż potrafił go stworzyć i bardzo starannie ukształtować w swoje własne dzieło. Przyjrzyjmy się więc niektórym z bardziej bezczelnych przykładów zapożyczeń literackich w tym psalmie.

Jeśli tu zajrzyjemy, są to dwa teksty. To jest Psalm 135,7, a to jest Jeremiasz 10,13. On sprawia, że opary wznoszą się z krańców ziemi, On powoduje błyskawice dla deszczu i On wydobywa wiatr ze swoich skarbców. On sprawia, że chmury wznoszą się z krańców ziemi, powoduje błyskawice dla deszczu i wyprowadza wiatr ze swoich spichlerzy.

To są dwa fragmenty. Teraz jeszcze raz wracam do mojego ulubionego irytatora. Hebrajskie sformułowanie tutaj, poza zmianą czasu, jest dokładnie takie samo.

Jednak Nazbi widział tu tłumaczenie oparów i chmur tutaj, mimo że jest to dokładnie to samo. Wiem, że to nie jest ważne, ale nadal trochę niepokoi mnie to, że skoro psalmista był tak ostrożny, jak kopiował słowa z jednego miejsca w drugie, dlaczego tłumacze nie mogą zrobić tego samego? Tak naprawdę nie powinno być tutaj żadnych zmian, ale to inny dzień. Widzimy więc tego dzieciaka, to jest dokładne kopiowanie, z wyjątkiem tego, w którym jest imiestów, który jest zamieniany na va'iktol , vav plus forma niedoskonała.

Poza tym jest to dokładnie to samo sformułowanie, które zostało użyte w tym konkretnym miejscu. Spójrzmy na ten przykład tutaj. Werset 14, Powtórzonego Prawa 32, 36: Bo Pan będzie sądził swój lud i zlituje się nad swoimi sługami.

Po raz kolejny mamy osądzać, miszpat , to to samo słowo, ale tutaj potwierdzamy , ale osądzamy tutaj w dwóch miejscach z jakichkolwiek powodów. Może ludzie, którzy przetłumaczyli Księgę Powtórzonego Prawa, byli w Toronto, a ludzie, którzy napisali psalm, byli w Teksasie i po prostu nigdy ze sobą nie rozmawiali. Psalmista dokonał jednak celowego kopiowania i zapożyczania, co jest nieco pomieszane w kwestii tłumaczenia.

Ale tutaj sformułowanie jest dokładnie takie samo. Więc jest po prostu zabierany z jednego miejsca i umieszczany w innym. Mamy tu inny przykład z Psalmu 136.

Zatem zatoczyliśmy teraz koło. Znajdujemy ten opis Boga, który poraził wiele narodów i zabił potężnych królów. Pokonaliśmy wielkich królów.

Jeśli więc w pewnym sensie zignorujecie Jego miłującą dobroć, która będzie trwać wiecznie, dostrzeżecie pewne podobieństwa. Sichon, król Amorytów, Sichon, król Amorytów, znowu to zignorujcie. Og, król Baszanu, Og, król Baszanu, i dał ich ziemię w dziedzictwo.

Dał ich ziemię jako dziedzictwo, dziedzictwo Izraelowi, dziedzictwo Izraelowi. Widzimy więc dokładne sformułowanie zaczerpnięte z innego psalmu. W tym przypadku jest to psalm, który faktycznie po nim następuje.

Jeśli to nie wystarczy, możemy przejść dalej i przyjrzeć się wersetom Psalmu 15 i Psalmu 115.4. W tym przypadku mamy bożków narodów jedynie ze srebra i złota. Ich bożkami są srebro i złoto, dzieło rąk ludzkich, dzieło rąk ludzkich. Mają usta, ale nie potrafią mówić.

Mają usta, ale nie mówią. Powtarzam, nie rozmawiajmy o tym. Mają oczy, ale nie widzą.

Mają oczy, ale nie widzą. Mają uszy, ale nie słyszą. Mają uszy, ale nie słyszą.

Ci, którzy je tworzą, będą do nich podobni. Ci, którzy je tworzą, staną się do nich podobni. Tak, każdy, kto im ufa, każdy, kto im ufa.

Psalm 135 to to samo sformułowanie, które zostało zapożyczone z innego psalmu. Widzimy zatem, dlaczego określiłbym go jako psalm Frankenstein, ponieważ psalmista wyraźnie zapożycza sformułowania ze wszystkich tych pojedynczych miejsc. To nie koniec sprawy, bo jest jej o wiele więcej.

Po prostu nie mamy czasu na wchodzenie w szczegóły. To najjaśniejsze przykłady, ale jasne jest, że zapożycza materiał. Co jeszcze dziwniejsze, w przypadku niektórych materiałów z Exodusu nie wraca on do Exodusu, aby z nich skorzystać.

Używa innego psalmu. Jest więc taki, jak widzieliśmy w pierwszym przykładzie, w którym psalmista zapożyczył z Księgi Wyjścia 15 z przykładu poetyckiego i przykładu prozy. Tutaj sięga do kolejnej tradycji poetyckiej, aby pomóc w tworzeniu swojego dzieła.

Mimo to jednak tworzy coś nowego, coś bardzo nowego z tych starych kawałków. Więc nawet jeśli widzimy te wyraźne aluzje literackie, nie dajmy się zwieść przekonaniu, że jest to w jakiś sposób utwór tani, w którym nie ma żadnej kreatywności, bo wciąż jest dużo kreatywności w sposobie, w jaki zamówił jego części. Podsumowując, podsumujemy ten psalm, a potem spróbuję podsumować na zakończenie wszystko, czego dowiedzieliśmy się o psalmach Exodusu.

Po pierwsze, Exodus jest hymnem uwielbienia. Jest to znowu hymn pochwalny, taki jak Psalm 105, ale bardzo różni się od Psalmu 105. Okres historyczny, o którym mowa, jest naprawdę zupełnie inny.

Jest znacznie więcej dodania innych materiałów, takich jak materiał do tworzenia, który mamy tutaj, a także bezpośrednie porównanie z innymi idolami. Więc tak, są podobni, ale nie możemy zapominać, że są bardzo, bardzo różni i bardzo wyjątkowi, jeśli mogę to w ogóle powiedzieć. Również w tym psalmie nie mamy pośredników.

Nie mamy wzmianki o Mojżeszu. Wróciliśmy do miejsca, w którym zaczęliśmy. Brak wyraźnej wzmianki o Aaronie, jakiegokolwiek z tych postaci lub w ogóle o którymkolwiek z izraelskich przywódców.

Wszystkie te rzeczy są pomijane. Podobnie jak w Psalmie 136, możemy zobaczyć temat Boga kontra królowie. To zapożyczone z następującego psalmu.

To kolejny powód, dla którego mogły zostać zestawione, ale został zapożyczony z następującego psalmu. Mamy wzmiankę o królach faraona oraz królach Amorytów z Oga i Sichona, że Bóg toczy bitwę z tym ludem i w tym sensie walczy za swój lud. Wszystko to ma na celu pokazanie, że Bóg, a nie okazanie swego wiecznego miłosierdzia i swojej wiecznej miłości, czyli tego, czego używano wcześniej.

Ale tutaj ma zademonstrować jego moc w porównaniu z mocą bożków narodów. Ostatnią rzeczą, jaką widzimy w tym psalmie, jest to, że łączy on stworzenie z Wyjściem. Łączy bezpośrednio te dwie rzeczy.

Wspomniałem wcześniej, że te dwa tematy są w niewytłumaczalny sposób powiązane w psalmach Wyjścia i całej Biblii. Na tym kończy się Psalm 135. Chcę więc teraz szybko omówić kilka końcowych punktów podsumowujących wszystkie psalmy z Księgi Wyjścia.

Chcę podkreślić niektóre ważne rzeczy, które musimy naprawdę zrozumieć, patrząc na jego pojawienie się w Psalmach Wyjścia, w Psałterzu. A zatem kilka punktów podsumowujących. Po pierwsze, na początku należy pamiętać, że Exodus jest najbardziej wpływową tradycją biblijną w Biblii.

Najbardziej wpływowa tradycja. Przenika absolutnie wszystko. To pochodzi z Księgi Rodzaju.

Wspomniałem już wcześniej, widzieliśmy tego przykład w Księdze Rodzaju z pochodnią pomiędzy kawałkami. Mógłbym wyrazić się jaśniej i moglibyśmy porozmawiać o ucieczce Abrahama do Egiptu. Jeśli pomyślisz o tej historii, kiedy Abraham wszedł do Egiptu po raz pierwszy, w Księdze Rodzaju 12, kiedy Abraham po raz pierwszy wszedł do Egiptu, schodził do Egiptu, aby uniknąć głodu.

Podczas pobytu w Egipcie zostaje prześladowany przez faraona. Dzięki temu uciskowi zostaje wybawiony przez Boga. Bóg interweniuje.

Dom faraona zostaje dotknięty plagą, po czym zostaje on uwolniony. Kiedy opuszcza Egipt, opuszcza Egipt z większą ilością srebra i złota. A więc to właśnie robi Abraham.

Jest to bezpośrednio odzwierciedlenie Izraela, który opuścił Kanaan i udał się do Egiptu z powodu głodu. Podczas pobytu w Egipcie spotykają się z uciskiem faraona. Bóg interweniuje i plaga faraona, w wyniku czego opuszczają Egipt ze srebrem i złotem, tak jak Abraham.

Zatem istnieje wyraźne lustro pomiędzy tym, co dzieje się w Księdze Rodzaju, a także w Wyjściu. Zatem w tym sensie działania Abrahama zapowiadają późniejsze Exodus. To samo dotyczy się Księgi Objawienia, gdzie znajdujemy opis plag zsyłanych na ziemię, szarańcza, żab. Wszystkie te rzeczy mają swój początek w motywie Wyjścia.

Występuje w całej Biblii, zatem znalezienie go w Psałterzu nie powinno być zaskoczeniem. Następną rzeczą, o której musimy pamiętać, jest to, że wyraźnie następuje przejście od prozy do poezji. Kiedy patrzymy na biblijną poezję hebrajską, wydaje się ona nieco bardziej ekstrawagancka.

To trochę bardziej przesadzone. Musi zatem nastąpić konieczna zmiana od przywoływania czy przenoszenia opowieści prozatorskiej do opowieści poetyckiej. Widzimy, że ta zmiana postępuje.

Widzieliśmy to w niektórych językach niektórych Psalmów. Przyjrzelśmy się temu w Psalmie 78, gdzie pewne rzeczy zostały nieco przesadzone. Przypomniano inne tradycje.

Zatem drzwi do nieba zostały otwarte. Mamy pokarm aniołów, który jest spożywany przez ludzi. Jest to więc coś w rodzaju przekształcenia prozy w poetycką wersję tego samego wykonania.

Bardzo ważne jest, aby zdać sobie sprawę, że Exodus występuje w różnych gatunkach. Nie ogranicza się to do jednej rzeczy. To też coś, wielu chrześcijan ogranicza ideę wyjścia do prostej praktyki zbawienia.

Opisuje, jak byliśmy niewolnikami grzechu i jak zostaliśmy uwolnieni od grzechu i przeszliśmy na coś innego. To tylko jedno użycie Wyjścia, ale pojawia się ono na wiele różnych sposobów i jest używane na wiele różnych sposobów w Psalterzu, a także w pozostałej części Biblii. Zatem fakt, że pojawia się w różnych gatunkach, odzwierciedla sposób, w jaki jest różnie używany.

Być może najważniejsze jest podniesienie roli Boga podczas Exodusu. W omawianych przez nas Psalmach pojawia się powtarzający się motyw, w ramach którego czyny ludzkie są spychane w dół i minimalizowane, a dzieła Boże wywyższane. Ma o wiele większą bezpośrednią kontrolę.

On zsyła plagi. On uwalnia ludzi. Rozdziela morze.

Nie chodzi już o Mojżesza i jego laskę. Nie chodzi o to, że Mojżesz i Aaron udali się do faraona i powiedzieli: „W przeciwnym razie mój lud niech pójdzie”. Chodzi o to, aby Bóg podjął działanie i bezpośrednio wszedł w konfrontację ze stworzeniem w wodzie i na pustyni, a także z ludźmi.

Następnie jest być może najważniejsza kwestia poruszona wcześniej i dostosowana do konkretnych celów. Na tym właściwie chcę to wszystko zakończyć, podkreślając, że gdy patrzymy na Psalmistów zajmujących się motywem Wyjścia, mamy do czynienia z ludźmi, którzy dostosowują go do konkretnych celów. Zasadniczo oznacza to, że kiedy mówimy o Psalmistach, nie mówimy tyle o autorach piosenek, ile o egzegetach biblijnych.

Mówimy o osobach zajmujących się egzegezą biblijną. Czytają narrację, czerpią z niej narrację i wykorzystują ją do konkretnych celów, aby uczyć określonego punktu. Myślę, że to dzieło Psalmisty było powszechnie niedoceniane.

Uważamy ich po prostu za autorów piosenek. Myślimy o nich jak o ludziach siedzących na wzgórzu z harfą w rękach, piszących piękną muzykę, słuchających ptaków i chłonących to wszystko. Ale tak naprawdę powinniśmy myśleć o Psalmiście

jak o ludziach, którzy siedzą w bibliotece z książkami przed nimi, którzy opowiadają historie o Abrahamie, historie o Wyjściu.

Łączą te rzeczy i przekształcają je w przesłanie unikalne dla ich odbiorców. Więc na tym kończę. Mam nadzieję, że podobała Ci się ta krótka prezentacja.

Jeśli jest coś jeszcze, nic więcej z tego nie można wyciągnąć, bardzo ważne jest, aby pamiętać, że Psalmista jest egzegetą biblijnym.

To jest dr David Emanuel w swoim nauczaniu na temat Psalmów Exodusu. To jest sesja numer pięć, Psalm 135, Najwyższość Pana.